

4

Guds første løfte

Skriftsteder: 2 Mos. 2, 8–17; 2 Mos. 3; Luk. 10, 18; Es. 14, 12–14; Ez. 28, 14–17; Åb. 12, 7–9.

Hjælp til studiet: Patriarker og Profeter, s. 11–40; The Story of Redemption, pp. 13–19; Den store strid, s. 469–478; Fra Bibelens Skatkammer, bind 1, s. 61–77.

Lektienes hovedtanke: Ulydighed ødelagde glæden.

Særlig for forældre

Denne lektie giver rig anledning til at vise betydningen af lydighed – lydighed mod Gud, og lydighed mod dig.

Speciel sang: „Jesus elsker alle små,“ el. lign.

Søndag: Tag sammen med dit barn et overblik over nogle ting i dit hjem, som barnet godt må røre ved. Vær sikker på at barnet forstår, hvorfor der er visse ting, det ikke må røre. Læg vægt på at du mener nøjagtigt, hvad du siger.
Udenadsvers Lektien

Mandag: Lad barnet prøve at illustrere de to stemmer, der taler til os. Vis hvor vigtigt det er at lytte til den rigtige stemme. Gud vil hjælpe os, når vi beder ham om det.
Udenadsvers Lektien

Tirsdag: Tal med barnet om hvorfor det er så vigtigt at vise lydighed. Gud ønsker, at vi viser vor kærlighed ved at gøre nøjagtigt, hvad han beder os om.
Udenadsvers Lektien

Onsdag: Du kan give barnet en forestilling om de to træer i haven på følgende måde. Kom noget sand i en kasse, dæk det med græs. Plant små træer af plast eller andet materiale rundt omkring, men lad en plads stå åben i midten. Her anbringes de to træer – livets træ og træet til kundskab om godt og ondt.
Udenadsvers Lektien

Torsdag: Leg denne leg med dit barn: I skiftes til at beskrive et fødemiddel, som er godt for os. Den anden skal ud fra beskrivelsen gætte, hvad slags mad eller drikke, der er tænkt på. Hvis barnet beskriver noget, der ikke er godt for os, f.eks. en coladrik, må du forklare at cola indeholder koffein, som kan være skadelig.

Udenadsvers Lektien

Fredag: Find forklaringen på at slanger nu er helt anderledes end i Edens have. Dengang var slangen en af de smukkeste skabninger i hele haven. Synden forandrede både dyr, planter og mennesker.

Udenadsvers Lektien

Læs beretningen igen: 2 Mos. 3.

Udenadsvers: „Guds nådegave er evigt liv i Kristus Jesus, vor Herre.“ Rom. 6, 23.

Lektien

Mor havde købt en ny vase med hjem og stillede den på bordet i dagligstuen. Naturligvis lovede Susanne ikke at røre den. Hun elskede mor og ville gerne være lydlig.

Lidt senere gik mor ud for at besøge en nabokone, der var syg. Hun gav Susanne besked om at lege med sine ting, indtil hun kom tilbage. Mor blev borte temmelig længe, derfor blev Susanne til sidst træt af at lege med sine legesager.

Hun begyndte at trave omkring i huset og kiggede sig om efter noget andet, hun kunne finde på. Hun så på den fine nye vase. „Hvor er den pæn,“ tænkte hun, og gik hen til bordet, hvor mor havde stillet den.

Jo mere hun så på den, des mere ønskede hun at røre ved de lyserøde blomster, der gjorde vaserne så pæn. To stemmer syntes at tale til hende. Det var, som om den ene sagde: „Gør det bare. Se hvor pæn den er.“ Det var, som om den anden stemme sagde: „Mor ville blive så ked af det, hvis du kom til at slå den i stykker.“ Til sidst lyttede hun mere til den ene stemme end til den anden, men det var den forkerte stemme, hun lyttede til. Hun rakte hånden op og rørte ved de fine blomster.

Så ringede telefonen. Det gav et sæt i Susanne. Hun blev så overrasket, at hun snurrede helt rundt, og da skete der noget forfærdeligt. Den smukke vase lå på gulvet i mange stykker. I det samme trådte mor ind ad gadedøren. Susanne begyndte at græde. Mor lagde armen om Susanne. Selv om hendes lille pige havde været ulydig og måtte have sin straf, elskede mor hende stadig meget højt.

Sådan er Gud. Han elsker os stadig meget højt, selv om vi er ulydige. Har du nogen sinde tænkt over, hvornår nogen var ulydig for allerførste gang? Det skete dengang en smuk engel i Himmelen blev misundelig på Jesus. Den engel hed Lucifer. Han ville have, at Gud skulle fortælle ham lige så meget om sine planer, som han

fortalte til Jesus. Jesus var Guds eneste søn, og han var den eneste, Gud kunne tale med om, hvordan han havde tænkt at skabe vor smukke jord. Gud elskede Lucifer og var ked af, at han var misundelig. Han ventede på, at Lucifer skulle sige, han var ked af det. De andre engle bad ham også om at forandre sig, men Lucifer ville hverken høre eller adlyde. Til sidst blev der krig i Himmelen, og Gud havde ikke andet valg end at kaste Lucifer og de engle, som holdt med ham, ud af Himmelen. Siden dengang har han heddet Satan.

Adam og Eva var meget lykkelige i det nye dejlige hjem, Gud havde skabt til dem. Satan blev misundelig, da han så, hvor glade de var. Nu havde Adam og Eva i forvejen haft besøg af engle fra Himmelen, og de havde fortalt dem alt om Satan og om krigen i Himmelen. Englene advarede dem om, at Satan ville prøve at få dem til at være ulydige mod Gud. De sagde til Eva, at hun skulle holde sig i nærheden af sin mand, så hun ikke skulle blive fristet, når hun var alene. De vidste, at Satan var i nærheden af ét bestemt træ og ville prøve at få Adam og Eva til at være ulydige ved at spise af frugten fra det ene træ, som de havde fået at vide, de ikke måtte røre. En dag begyndte Eva at gå en tur alene. Satan så, at hun gik fra Adam, og måske tænkte han: „Nu er der en chance, jeg vil tale til Eva, når hun er alene.“

Eva gik ind imod midten af haven. Der så hun to smukke træer med dejlig frugt. Det ene træ hed Livets træ, og Adam og Eva kunne spise frugten af dette træ, og den gjorde dem sunde og glade. Det andet træ hed Træet til Kundskab om godt og ondt. Alle, der spiste af frugten fra det træ, ville lære noget om sorg, sygdom, elendighed og død. Gud havde sagt, at de ikke skulle spise frugten af dette træ, fordi det ville ødelægge deres glæde. De måtte gerne spise af frugten fra alle de andre træer i den dejlige have.

Gud ville gerne vide, om Adam og Eva virkelig elskede ham, derfor sagde han: „I må ikke spise af frugten fra det træ.“

Adam og Eva havde aldrig spekuleret over, hvorfor de ikke skulle spise af den frugt. Den var pæn og så ud til at smage vældig godt. Men Gud havde bedt dem om at lade være, akkurat som mor havde bedt Susanne om ikke at røre ved vasen.

Men denne gang var Eva gået en tur ganske alene, og pludselig fandt hun sig selv lige ved træet. Hun blev måske lidt bange, da hun så, hvor hun var. Hun skulle have skyndt sig tilbage til Adam. Men det gjorde hun ikke. Pludselig hørte hun nogen tale. Hun så sig om, men så ingen. Da kiggede hun op i træet. Der var den – en smuk slange, der talte.

Eva blev forbavset. De eneste, hun før havde hørt tale, var Gud, Adam og englene. Men en talende slange! Nu var hun blevet nysgerrig, derfor blev hun stående. Det var meget forkert af hende.

Slangen spurgte: „Må I godt spise af alle træer i haven?“

„Vi må spise af frugten på alle træerne undtagen af dette ene midt i haven. Det har Gud sagt, vi ikke må spise af, vi må ikke engang røre ved det. Ellers må vi dø.“

Kunne du tænke dig at tale til en slange!

Så fortalte slangen en løgn. Han sagde: „I skal ikke dø.“

Og Eva blev stadig stående ved træet, selv om hun skulle have skyndt sig tilbage til Adam. Hun så på frugten. Jo mere hun så, des mere fik hun lyst til at smage på den frugt. Den så så dejlig ud.

„Slangen plukkede frugten af det forbudne træ og lagde den i . . . Evas hånd.“ — **Patriarker og Profeter**, s. 28.

Hun holdt den i hånden. Og Gud havde sagt: „Du må ikke røre ved den, for så vil du dø.“ Men hun døde i hvert fald ikke lige med det samme, og så smagte hun på den. Så plukkede hun så meget, hun kunne have i hænderne og løb hen til Adam. Han blev ked af det, da han så, hvad hun havde gjort. Hun bad ham om at smage på den, og så gjorde han det.

Men lidt efter kom de til at tænke på Gud, og at de havde været ulydige mod ham. De blev bange. De havde gjort, hvad Gud havde sagt de ikke måtte.

Gud havde plejet at komme og besøge dem hver aften. De havde altid været glade, når han kom. Men denne gang var det helt anderledes. De brød sig ikke om at se ham. Så løb de og gemte sig.

Gud kaldte på dem. Til sidst kom Adam frem og fortalte Gud, at han var bange. Gud spurgte, om han havde spist af træet midt i haven. Adam måtte svare ja.

Så fortalte Gud dem noget meget sørgeligt. De blev nødt til at gå ud af den smukke have, som var deres hjem. Gud måtte lukke dem ud, fordi de havde været ulydige.

Men han elskede dem stadig meget højt, derfor gav han dem et løfte. Det allerførste løfte i Bibelen. Engang skulle der komme en og give dem deres dejlige hjem tilbage. Tænk på det! En ny dejlig Edens have, når Gud gør alting nyt på denne jord! Og det løfte blev ikke kun givet til Adam og Eva, men til alle, der elsker og adlyder Gud.

